

KİM VAR ORADA?

Bir
kapının ardında
bazen tüm hayatını
değiştirecek bir
gizem saklıdır.

Gizli Roman Tadında
Bir Dostluk Macerası

REYHAN YUSUFQIZI

carpe diem!

NE OLUYOR?
KİM VAR
ORADA?

BEN BİR
KORKAK
MIYIM?

O gece çok yağmur vardı. Gök gürlüyor, ŐimŐekler  akıyor, havada ateŐ saçan zikzaklı çizgiler oluŐuyordu.

Ümit uyuyamıyordu. İkinci katta bulunan odasında, pencerenin önünde dikilmiŐti. Burununu cama dayayıp karanlıĒa bakıyor, yaĒmurun sesine kulak kesilmiŐti. Aslında yaĒmuru severdi. Ama bugün nedense i ini bir ürperti sarmıŐtı.

Yan odadan annesinin ve küçük kardeŐinin sesi geliyordu. KardeŐi aĒlıyordu. O sırada ayak sesleri duydu. Odanın kapısı aralandı. Gelen babasıydı.

“OĒlum, uyuyamadın mı?”

Ümit birden  Ő d Ē n  hissetti. Hemen geçip yataĒına uzandı. Babası da üzerini örtüp onu alnından öptü.

“İrfan neden aĒlıyor?” diye sordu  mit.

“Daha küçük, sanırım gök gürültüsünden korkuyor.”

Babası, dikkatle Ümit’in gözlerine baktı. Sanki onun da korkup korkmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

“Yaratıcının, şimşekleri nasıl meydana getirdiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Evet” dedi Ümit, ders kitaplarında okuduklarını hatırlayarak. “Yerden yükselen buhar yoğunlaşarak bulutları oluşturur. Su ve hava moleküllerinin sürtünmesinden de elektrik meydana gelir. Şimşek, bu elektriğin boşalmasıdır.”

Babası güldü. “Aferin sana! Bunları bildiğine göre şimşekten korkmuyorsun demektir.”

O gece sabaha kadar aralıksız yağmur yağdı. Ümit, gözlerini açtığında saat sabahın dokuzuydu. Her gün okula gitmek için babası ile birlikte erkenden kalktığı için tatil günlerinde de çok uyuyamıyordu. Telefonunu alıp baktı. Babasından gelen iki mesaj vardı.

“GÜNAYDIN! İŞTEYİM. ANNENİ UYANDIRMA, GECE HİÇ UYUMADI. SABAH KAHVALTISI MASANIN ÜZERİNDE.”

“RİK, ARDIYENİN YANINDAN AYRILMIYOR. BAK BAKALIM, BİR SORUN MU VAR? ÇİZMELERİNİ GİYMEYİ UNUTMA.”

Ümit, çizmelerini ayağına geçirerek dar ve taşlı yoldan bahçenin alt tarafına geçti. Her yer çamur içindeydi, küçük bir gölet oluşmuştu.

Ümit, sevimli köpeği Rik'in yanına gidip başını ve boynunu okşadı. Onu, iki yıl önce sokaktan bulup getirmişti. Kesik kesik nefes alarak mırıldanan Rik, bahçedeki ardiyenin önünde ileri geri huzursuzca yürüyordu.

“Ne var orada Rik?”

Ümit, ardiyenin bir tahtası kırılmış olan eski kapısından içeri baktı. Kirli pencereden yansıyan zayıf gün ışığında, kırık tahtanın aralığından içeriye göz gezdirdi. Rik de hemen burnunu içeri soktu.

Ardiyede yığılı olan eski eşyalar toz içindeydi. Burada ne istesen vardı. Bozuk televizyon, ayağı kırık masa, eskimiş kanepeler, tekerleksiz bisiklet... Üst üste istiflenen tahtaların yanında bir mangal ve su musluğu gözüne çarptı. Şırıltı sesine her ikisi de kulak kesildi. Damlayan sular döşemede küçük bir gölcük oluşturmuştu.

Ümit'in içeri girmeye niyeti yoktu. Geri dönüp ardiyeden uzaklaştığı sırada, Rik daha sert bir şekilde havlamaya başladı. O, Ümit'in aksine içeri girmek için can atıyor gibiydi.

“Sakin ol Rik! Sus! Orada hiçbir şey yok!”

Bir süre tereddüt yaptıktan sonra Ümit yavaşça kapıyı açtı. Rik, göz açıp kapayana kadar içeri dalıverdi. Tahtaların üstünden atlayıp masaların arasına geçti. Sonra arka-

sı kapıya bakan kanepenin yanında durup havlamaya başladı. Belli ki bir şey görmüştü. Ama ne?

Kanepenin arkası yüksek olduğundan Ümit, bir şey göremiyordu. Durumu anlamak için öbür tarafa geçmesi gerekiyordu.

O sırada iniltiye benzer bir ses duydu. Korkarak irkildi. Hemen oradan çıkıp kapıyı kapatmayı ve babasının işten dönmesini beklemeyi düşündü. Ama Rik'i ne kadar çağırdıysa da köpek onu dinlemiyor, ha bire havlıyordu.

Ümit, kendi içinde bir hesaplaşma yaşıyordu. 'Ben bir korkak mıyım?' diye düşündü, 'Neden korkacakmışım? Nihayetinde orada ne olabilir ki? Kesin yaralı bir kuştur.'

Eşyaları iteleyerek yavaş adımlarla ardiyenin ortasına doğru ilerlemeye başladı.

SEN KİMSİN,
BURADA NE
YAPIYORSUN?

HİÇ KİMSEYE
SÖYLEME,
RİCA
EDİYORUM!

